

PANSTVO EFEMÉRA

*M*ladá kráľovná stojí bosá na drevenom hranole a vystiera ruky. Miestnosťou sa ťahá studený prievan a nič jej neponúka ochranu pred chladom okrem tenučkej spodničky a dlhých čiernych vlasov, ktoré jej padajú na chrbát. Jej drobné telo potrebuje všetku silu, aby udržala vzpriamený postoj a zdvihnutú bradu.

Okolo dreveného hranola krúžia ako supy dve vysoké ženy. Končekmi prstov si bubnujú po lakťoch prekrížených rúk, opätkami hlasno klopajú po chladnej drevenej dlážke.

„Je chudá ako rúčka od metly,“ zhodnotí Genevieve a ťukne hánkami po kráľovniných vytrčajúcich rebrách, akoby ich jediným pohybom mohla zahnať hlbšie pod kožu. „A stále taká drobná. Drobné kráľovné nevzbudzujú u poddaných veľkú dôveru. V rade si o tom ustavične šepocú.“

Znechutene si premeriava kráľovnú od hlavy po päty a oči sa jej zastavujú na každej nedokonalosti: na prepadnutých lícach,

na pokožke bielej ako krieda. Pravú ruku jej ešte vždy hyzdia chrasty od kôry z jedovatého duba. No bez jedinej jazvy. Na tie si dávajú veľký pozor.

„Zves ruky,“ prikáže Genevieve a zvrtnie sa na päte.

Kráľovná Katharine sa pozrie na Nataliu, vyššiu a staršiu zo sestier Arronových, a až potom poslúchne. Natalia prikývne a kráľovnej sa do končekov prstov znova nahrnie krv.

„Dnes večer si bude musieť obliecť rukavičky,“ vyhlási Genevieve nezameniteľným kritickým tónom. Lenže zodpovednosť za výchovu a vzdelanie kráľovnej nesie Natalia, a ak chce Natalia triecť kôru z jedovatého duba o kráľovnine ruky iba týždeň pred oslavou jej narodenín, aj to urobí.

Genevieve chytí medzi prsty pramienok Katharininých čiernych vlasov. Potom silno potiahne.

Katharine zažmurká. Odkedy sa postavila na hranol, tľapkali po nej Genevievine ruky zo všetkých strán a občas tak drsne, akoby sa Genevieve nevedela dočkať, kedy ju pokarhá za to, že spadla, a vynadá jej za nové modriny.

Genevieve ju opäť potiahne za vlasy.

„Aspoňže jej nevypadávajú. No ako len môžu čierne vlasy vyzeráť tak matne? Nemajú nijaký lesk, a navyše je drobná, príšerne drobná.“

„Je najmenšia a najmladšia z trojčiat,“ odvetí Natalia pokojným hlbokým hlasom. „Niektoré veci sa jednoducho nedajú zmeniť, drahá sestra.“

Keď Natalia urobí krok dopredu, Katharine nevie zabrániť očiam, aby ju nesledovali. Natalia Arronová je pre ňu to najbližšie k matke, čo mohla mať. Práve do jej hodvábanej sukne si šesťročná Katharine zabárala hlávku počas celej dlhočiznej cesty z Čiernej chatrče do svojho nového domova v panstve Efeméra a ronila slzy za sestrami, od ktorých ju odtrhli. V ten deň Katharine vôbec

nepripomínala kráľovnú. Lenže Natalia k nej bola zhovievavá. Hladkala ju po vlásokoch a nechala ju vyplakať sa, hoci jej detské slzy zničili drahé šaty. Dnes je to Katharinina najstaršia spomienka. Len tento jediný raz jej Natalia dovolila správať sa ako dieťa.

V bledom svetle, ktoré nepriamo dopadá do salónika, sa Nataliin ľadovoplavý drdol mihoce takmer ako striebro. Nie je však stará. Natalia nikdy nezostarne. Má ešte priveľa úloh a nesie priveľkú zodpovednosť, aby si to mohla dovoliť. Je hlavou Arrovcov, rodiny travičov, a zároveň najmocnejšia členka Čiernej rady. A vychováva ich novú kráľovnú.

Genevieve schmatne Katharine za poranenú ruku. Palec jej prechádza po chrastovej mozaike a len čo nahmatá tú najväčšiu, rýpe do nej nechtom, až kým nezačne krváčať.

„Genevieve,“ osloví ju Natalia varovne, „to stačí.“

„Rukavičky by naozaj neboli zlé,“ uvažuje jej sestra nahlas. „Keď jej budú siahať nad lakte, dodajú jej rukám pekný tvar.“

Pustí Katharininu ruku a tá kráľovnej slabo pleskne o bok. Katharine stojí na kuse dreva vyše hodiny a deň sa ani zďaleka nekončí. Čaká ju toho ešte veľa, kým nadíde večer a jej veľká oslava *Gave Noir*. Hostina travičov. Už len pri pomyslení na ňu ju zabolí brucho a kráľovná slabulinko zvráští tvár.

Natalia sa zamračí.

„Oddýchla si si?“ spýta sa.

„Áno, Natalia,“ prikývne Katharine.

„Nemala si nič okrem vody a riedkej ovsenej kaše?“

„Nie.“

Celé dni nepila a nejedla nič iné, a aj tak to možno nebude stačiť. Jedy a najmä ich množstvo, ktoré bude musieť stráviť, budú silnejšie než počas Nataliiných príprav na hostinu. Pre kráľovnú by to, samozrejme, bola úplná hračka, keby len nemala taký slabý dar travičstva.

Z miesta na hranole odrazu pôsobia tmavé steny salónika stiesňujúco. Katharine sa zdá, že na ňu padajú, drvia ju, pučia pod počtom Arronovcov za nimi. Prišli sem zo všetkých kútov ostrova pre túto mimoriadnu udalosť. Šestnásť narodeniny kráľovien. Efeméra väčšinou pripomína rozľahlú, mlieku jaskyňu, v ktorej niet živej duše okrem Natalie, jej služobníctva a jej príbuzných, keď práve netrávia čas vo svojich domoch v meste – súrodenci Genevieve a Antonin, bratranec Lucian a sesternica Allegra. Dnes v Efemére, naopak, panuje rozruch a všetko sa od čistoty priam blyští. Kam sa pozriete, všade travič či travička. Keby sa domy vedeli usmievať, panstvo Efeméra by sa vyškieralo od ucha k uchu.

„Musí byť pripravená,“ zdôrazní Genevieve. „V každom kúte ostrova sa dopyčujú o tom, čo sa tu dnes večer stane.“

Natalia sa na Genevieve pozrie s naklonenou hlavou. Dokonalé gesto, ktorým dáva najavo, ako chápe sestrine obavy, a ako ju už unavuje ustavične ich počúvať.

Potom sa Natalia otočí, aby sa pozrela z okna na Indrid, hlavné mesto ostrova pod snehobielymi kopcami. Ponad dym z komínov mestských domov sa týčia dve čierne veže Volroja, majestátneho paláca, v ktorom býva vládnuca kráľovná a kde sídli Čierna rada.

„Si priveľmi nervózna, sestra.“

„Priveľmi nervózna?“ zopakuje Genevieve. „Dnes vstupujeme do Nástupného roka, a to so slabou kráľovnou. Ak prehráme... rozhodne sa nevrátim do Prynny!“

Hlas jej sestry je odrazu taký prenikavý, že Natalia sa zachichoce. Prynna. Kedysi bol mestom travičov, no dnes v ňom žijú len tí najslabší. Travičom teraz patrí celé hlavné mesto. A tak je to už vyše sto rokov.

„Za celý svoj život si v Prynne ešte nebola, Genevieve.“

„Nesmej sa mi.“

„Tak nebud' smiešna. Niekedy naozaj neviem, čo ti je.“

Opäť sa pozrie z okna a zahľadí sa na čierne veže Volroja. V Čiernej rade sedí päť Arronovcov. Už tri generácie ich v rade nesedelo menej. Zakaždým ich do rady dosadila vládnuca kráľovná travičov.

„Hovorím nahlas iba to, čo si si možno nevšimla, odkedy sa už v rade takmer ani neukážeš a namiesto toho rozmaznávaš našu kráľovnú.“

„Ja si všímam všetko,“ odvetí Natalia prísne a Genevieve sklopí zrak.

„Pravdaže. Prepáč, sestra. Ide len o to, že v rade rastie napätie, odkedy chrám otvorene stojí na strane elementalistov.“

Natalia sa pohrdavo zasmieje.

„Chrám je dobrý na náboženské sviatky a modlitby za choré detičky.“ Natalia sa otočí ku Katharine, zdvihne ruku a nadvihne jej prstom bradu. „So všetkým ostatným sa ľudia obracajú k rade. Čo keby si zašla do stajni a zajazdila si po okolí?“ navrhne svojej sestre nezmeneným tónom. „Upokojí ťa to. Alebo sa vráť do Volroja. Určite sa tam nájde nejaká záležitosť, ktorá si vyžaduje tvoju prítomnosť.“

Genevieve zatvorí ústa. Chvíľu sa zdá, že neposlúchne alebo zdvihne ruku a vylepí Katharine zaucho, len aby si uľavila.

„To je dobrý nápad,“ povie napokon. „Uvidíme sa dnes večer, sestra.“

Keď Genevieve konečne odíde, Natalia kývne na Katharine. „Už môžeš zliezť.“

Dievčine sa trasú chudé kolená, keď schádza z dreveného hranola. Dáva si veľký pozor, aby sa nepotkla.

„Choď do svojich komnát,“ prikáže Natalia a odvráti sa, aby sa venovala listinám na svojom stole. „Giselle ti prinesie misku

ovsenej kaše. Potom si už nesmieš dať nič okrem zopár dúškov vody.“

Katharine skloní hlavu a vystrúha polovičný pukerlík, ktorý si Natalia všimne kútikom oka. Dievčina však stojí na mieste.

„Naozaj...“ Katharine zaváha. „Naozaj je to také zlé, ako hovorí Genevieve?“

Natalia k nej otočí tvár a chvíľu sa na ňu pozerá, akoby sa rozhodovala, či sa vôbec má unúvať odpovedať.

„Genevieve si robí starosti,“ vyjadrí sa napokon. „Je taká už od malička. Nie, Kat. Nie je to až také zlé.“ Pohladí dievčinu po líci, aby jej zároveň zastrčila niekoľko neposlušných prameňov za ucho. Natalia to často robí, keď je s kráľovnou spokojná, a Katharine nič iné neupokojí tak rýchlo ako toto nežné gesto. „Kráľovné z radov travičov sedeli na tróne už dávno pred mojím narodením. A budú na ňom sedieť ešte dlho po tom, ako my obe zomrieme.“ Materinsky chytí Katharine za holé plecia. Vysoká Natalia, plná ľadovej krásy. Slová, ktoré jej vychádzajú z pekne vykrojených úst, nenechávajú priestor na hádky ani pochybnosti. Keby sa Katharine väčšmi ponášala na Nataliu, Arronovci by sa nemali čoho obávať.

„Dnes večer budeme oslavovať,“ povie Natalia. „Teba a tvoje narodeniny. Už si svoju oslavu, kráľovná Katharine. O všetko ostatné sa postarám ja.“

Kráľovná Katharine sedí pred svojím toaletným stolíkom a skúma svoj odraz v okrúhlom zrkadle, kým jej Giselle dlhými pravidelnými pohybmi češe vlasy. Má na sebe iba spodničku a župan, pod ktorými sa ešte vždy trasie od zimy. Efeméra je miesto, kde večne vládne prievan a v kútoch sa ponevierajú dlhé tienie. Niekedy sa jej zdá, že drvivú väčšinu svojho mladého života prežila v tme a premrznutá na kosť.

Po jej pravici stojí sklené terárium. Odpočíva v ňom jej koralovec, ktorému sa mierne vydúva hadia koža od cvrčkov, ktoré zožral. Katharine ho chová, odkedy sa hadík vyliahal z vajička, a je jediným jedovatým tvorom, ktorého sa nebojí. Had pozná vibrácie Katharininho hlasu a vôňu jej pokožky. Doteraz ju ani raz nepohrýzol.

Katharine si ho dnes zoberie na oslavu, ovinutého okolo zápästia ako teplý, živý náramok. Natalia si zasa prinesie čiernu mambu. Háďa na zápästí síce nie je také elegantné ako hrubý had prehodený cez plecia ako dlhý šál, no Katharine uprednostňuje decentnejší doplnok. Navyše má jej háďa krajšie šupiny v odtieňoch červenej, zlatej a čiernej. Vraví sa, že sú to jedovaté farby. Dokonalý doplnok pre kráľovnú travičov.

Katharine prejde prstom po skle a had zdvihne okrúhlu hlávku. Katharine výslovne zakázali dať plazovi meno a dokola jej omieľali, že had nie je domáci maznáčik. Lenže Katharine háďa v tajnosti volá Zlatka.

„Nepreháňaj to so šampanským,“ povie Giselle, keď rozdeľuje Katharinine čierne vlasy do hrubších prameňov. „Určite v ňom bude jed nejakého zvieraťa alebo doň primiešajú vlastnú otravu. V kuchyni som čosi začula o bobuliach ľuľkovca.“

Jej narodeniny – a narodeniny jej sestier. Všade na ostrove dnes ľudia oslavujú šestnástu narodeniny najmladšej generácie kráľovských trojčiat.

„Iba si omoč pery,“ poradí jej Giselle. „A viac nepi. Nemysli iba na jed, no i na samotný alkohol. Taká krehká osôbka ako ty nepotrebuje veľa piť, aby sa jej podlamovali kolená.“

Giselle zapletie kráľovnej vlasy do vrkočov a následne ich zatočí do jedného drdola, ktorý jej pripne na temeno. Má nežný dotyk. Nešticuje ju. Slúžka vie, že roky plné jedov a otráv jej oslabili kožu na hlave.

Katharine sa načiahne po ďalšie líčidlá, no Giselle nesúhlasne tľoskne. Kráľovná už má na sebe priveľa púdry, aby zakryla vytrčajúcu kľúčnu kosť a zamaskovala prepadnuté líca. Jedy jej ukradli detský tuk. Po prepotených a prevracaných nociach jej pokožka zostala krehká a priesvitná ako mokrý papier.

„Už si dosť pekná,“ ubezpečí ju Giselle a usmeje sa na ňu v zrkadle. „Máš veľké, tmavé oči ako porcelánová bábika.“

Giselle je milá a priateľská. Katharine ju má najradšej zo všetkých sluhov a slúžok v Efemére. Lenže ešte aj obyčajná slúžka je oveľa krajšia ako kráľovná. Má plné boky, ružové líčka a lesk jej plavých vlasov zahanbuje aj ľadovoplavý odtieň, ktorým si Natalia odfarbuje svoje.

„Oči ako bábika,“ zopakuje Katharine.

Možno. No nie sú rozkošné. Iba dve veľké, čierne gule v chorľavej tvári. Pri pohľade do zrkadla si Katharine rozkladá svoje telo na jednotlivé časti. Kosti. Koža. Nedostatok krvi. Nemuseli by sa veľmi snažiť, aby ju roztrhali na franforce, aby jej z kostí stiahli slabučké svaly, povytáhali orgány a nechali ich uschnúť na slnku. Často rozmýšľa, či by sa takto rozpadli aj jej sestry. Či sú pod povrchom všetky tri navlas rovnaké. Žiadna travička, naturalistka a elementalistka.

„Genevieve je presvedčená, že zlyhám,“ zdôverí sa jej Katharine. „Podľa nej som primalá a prislabá.“

„Si kráľovná travičov,“ odvetí Giselle. „Na čom inom by malo záležať? Navyše nie si až taká malá. Ani slabá. Videla som už aj menšie a slabšie dievčatá.“

Natalia vkráča do miestnosti v úzkych čiernych puzdrových šatách. Mali počuť, že sa blíži – opäťky jej klopkali po tvrdej dlážke a ich ozvena sa niesla až k vysokým stropom. No asi sa priveľmi ponorili do odrazu v zrkadle a dôverného rozhovoru.

„Je pripravená?“ spýta sa Natalia a Katharine okamžite vsta-

ne. Je to veľká pocta, aby ju obliekla hlava rodiny Arronovcov, a dievčine sa jej dostáva iba na slávnostné dni. A na najdôležitejšie narodeniny v živote.

Giselle prinesie Katharininu večernú róbu. Je čierna ako noc, so sukňou až po zem. Ťažká. Nemá síce rukávy, no k róbe už sú pripravené čierne saténové rukavičky, ktoré zakryjú škaredé chrasty od kôry jedovatého duba.

Keď Katharine vlezie do sukne a Natalia jej začne šnurovať korzet, kráľovná dostane slabý kŕč v žalúdku. Po schodoch už k nim doliehajú prvé zvuky hostí, ktorí sa zhromaždili na oslavu. Natalia a Giselle jej navlečú rukavičky. Giselle otvorí terárrium. Katharine vyloví Zlatku a háďa sa jej poslušne ovinie okolo zápästia.

„Omámili ste ju?“ spýta sa Natalia. „Možno by to bolo lepšie.“

„Nič neurobí,“ ubezpečí ju Katharine a pohľadká Zlatkine šupiny. „Je dobre vychovaná.“

„Ako povieš.“ Natalia otočí Katharine tvárou k zrkadlu a položí ruky na jej plecía.

Nikdy v dejinách nesedeli na tróne za sebou tri kráľovné s rovnakým darom viac ako jeden raz. Sylvia, Nicola a Camille boli prvé aj posledné. Všetky tri boli travičky, ktoré vychovali Arronovci. Ešte jedna a mohla by z toho vzniknúť dynastia. Potom by možno v budúcnosti dovolili dospieť iba kráľovnej-travičke a jej sestry utopia ako mačence hneď po príchode na svet.

„Na *Gave Noir* nebudú striehnuť nijaké prekvapenia,“ vysvetlí Natalia. „Na stole nebude nič, s čím by si sa doteraz nestretla. Platí však rovnaké pravidlo ako vždy – nejedz priveľa. Drž sa svojich figľov. Rob, čo sme nacvičovali.“

„Bolo by naozaj dobré znamenie, keby sa môj dar prebudil dnes večer,“ hlesne Katharine. „Práve na moje narodeniny. Ako sa to stalo kráľovnej Hadly.“